

«ТИ МАЄШ СЛОВА ЖИТТЯ ВІЧНОГО...»

«Усі події на світі – відповіді на молитви... У тому сенсі, що Господь враховує всі наші справжні потреби. Усі молитви почуто, хоча й не всі виконано» (Клайв Стейплз Льюїс).

Якось я проповідував у в'язниці в місті Фульсбюттель (Німеччина), де відбувають свій термін терористи та вбивці. Звичайно, я хвилювався і переживав. Проблема, однак, була не в терористах і вбивцях. Проблема полягала в присутніх на зборах тюремних священниках.

Вони слухали з кам'яними обличчями, а після зібрання обурились: так проповідувати не можна!

Зміст моєї проповіді був такий: той, хто має Христа, має життя вічне і буде врятований; хто не має Христа – не має життя і загине.

Я ще не закінчив розмовляти з ув'язненими, як мої «колеги по цеху» накинулися на мене. Один сказав:

– Хіба так можна?! Це так однобоко! І взагалі, як можна заявляти, що людина без Ісуса – це людина занапащена?

– Та ж Сам Ісус так сказав!

– Так, але що означає «загинув», «спасений»?

– Хіба ви не знаєте про себе особисто, спасенні ви чи ні? – запитав я.

– Ні...

– Тож у вас немає головної, вирішальної основи для того, щоб бути проповідником або священником.

Для нього це було занадто. Він утік.

Занадто різка

Отже, мені знову дорікнули, що проповідь моя була занадто різкою. Замість того, щоб запросити людей до Христа, я нібито тільки налякав їх і відштовхнув від Нього. Цього я, звичайно, в жодному разі не хотів. Але що ж робити? Адже це дійсно так. Ісус вимагає від кожного з нас зробити вибір. А зробити вибір означає: одне вибрати, а інше відкинути. Зробити вибір означає, що моя думка не обов'язково збіжиться з думкою інших людей. Думки людей з приводу Ісуса завжди розходяться: одні Його приймають, інші – відкидають. Одні йдуть за Ним, інші – залишають. Ісус Сам зазнав цього, ходячи по землі.

У шостому розділі Євангелія від Івана розповідається, як Ісус одного разу переживав велику кризу. Криза тут означає розмежування. Більшість Його послідовників покинули Його. Сьогодні в Німеччині щодня близько тисячі осіб відходять від євангельської церкви. Від дня возз'єднання Німеччини церкву покинуло близько п'яти мільйонів людей. Люди масово залишають церкву, тому що їй більше нема чого сказати їм.

Щоправда, за часів Ісуса мотив був інший. Люди відверталися від Нього, бо не зносили того, що Він говорив їм. Був час, коли натовп любив Його. Наприклад, коли Ісус нагодував 5000 осіб. Тоді всі, звичайно, були у захваті від Христа, бігли за Ним натовпом. Тоді Ісус був героєм дня. Вони хотіли зробити Його царем. Але потім помітили: Він, виявляється, не просто хоче нам щось дати, Він хоче від нас щось отримати. Він не просто подарував нам щось, Він і від нас щось вимагає. Він вимагає, щоб ми вірили в Нього.

«Віруйте в Бога, і в Мене віруйте», – каже Ісус (Ів. 14:1) – «Оце ж воля Мого Отця, щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, і того воскресну Я останнього дня» (Ів. 6:40).

Після цієї пропозиції починається протест. Уже в 41-му та 42-му віршах шостого розділу читаємо: «Тоді стали юдеї ремствувати на Нього, що сказав: «Я той хліб, що з неба зійшов». І казали вони: «Хіба Він не Ісус, син Йосипів, що ми знаємо батька та матір Його? Як же Він каже: Я з неба зійшов?».

Коли Він давав їм безкоштовний хліб, щоб вони наситилися, їм було все одно, хто був Його батьком і з якої родини Він походив. Але коли Він зажадав від них віри, вони раптом згадали: «Так ми ж Його знаємо! Це ж син Йосипа, теслі. У його майстерні ми завжди купували стружку для наших морських свинок. А мати, Марія, – вона ж на касі працює в супермаркеті. А з Його сестрами ми разом на уроки танців ходили. А з Ісусом ми ще кілька років тому разом у футбол ганяли. З чого це Він, син теслі Йосипа, уявляє Себе Сином Божим і чому це ми повинні в Нього вірити?».

Як бачите, вірити в Ісуса завжди вважалося надмірною, нахабною вимогою. І як тоді, так само й сьогодні Ісус категорично заявляє: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Таку заяву про Свою винятковість робив Сам Ісус. Тут Він абсолютно не толерантний. Якщо йдеться про твоє спасіння, викуплення, вічне блаженство, то Він не визнає нічого і нікого іншого, як тільки Самого Себе. Жодної іншої релігії, особистості, філософії чи світогляду.

Заява винятковості

Така заява винятковості – перше, що для більшості людей вважається неприйнятним, тим більше сьогодні, в епоху езотерики, коли всі протилежності обіймають одна одну в гармонії, тому що всі люди мають слухність, і головна заповідь виголошує: ти повинен бути толерантним, оскільки ніхто одноосібно не володіє істиною.

Ісус стоїть у потоці часу, як стовп, об який розбиваються хвилі, розбризкуючи піну і злостивість обуреного опору.

А друге, що багато хто вважає нестерпним у цій категоричній вимозі Христа, це те, що Він, закінчивши Своє життя на хресті, називає Себе єдиним Спасителем світу. Ідеал натовпу – той, хто дає хліб, а не той, хто віддає своє життя. Натовп хоче «давателя» хліба, «булочного» Ісуса, а не вмираючого, Який відкидає Самого Себе і вимагає від нас самозречення.

Як за часів Ісуса, так само й зараз: поки Він давав масам хліб, вони зустрічали Його оплесками, стікаючись великими натовпами. Але варто було Йому закінчитися, що Він чекає від них віри, їхні ряди одразу ж порідшали.

Ісус сказав: «Я – хліб життя... Коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світової дам» (Ів. 6:48, 51).

Ісус говорить тут про Свою смерть. Він хоче сказати, що ми можемо жити тільки завдяки тому, що Він помер на хресті. Не встиг іще Христос закінчити, як деякі зі слухачів почали обурюватися: «А багато хто з учнів Його, як почули оце, гомонили: «Жорстока це мова! Хто слухати може її?» (Ів. 6:60).

Цікаво, як Ісус реагує на цю критику. Він міг би сказати: «О, вибачте, Я не хотів вас образити. Звичайно, вам не потрібно занадто серйозно сприймати усе це. І якщо вам не хочеться слухати про послух, жертви, страждання, смерть на хресті, то Я буду надалі проповідувати трохи м'якше». Адже саме так сьогодні у багатьох питаннях діє наша церква: боячись когось образити, вона мовчить. Боячись когось утратити, вона намагається не казати зайвих слів про гріх, пекло, суд, вічну погибель, покаяння. Боячись збентежити кого-небудь, вона прибирає все «обурливе» з проповіді й «розпродає задешево» свої служіння.

Краса чи гидота?

Останнім часом навіть те, що Біблія називає гидотою, церкви видають за прекрасне творіння Боже. «Розпродаж» церкви йде повним ходом, але Христос ніколи не продав Себе. Він ніколи ні на міліметр не відступався від Свого твердження: «Хто вірує в Мене, – життя вічне той має» (Ів. 6:47). І коли вони

приступили до Нього, обурюючись (60-й вірш): «Жорстока це мова! Хто слухати може її?», Він не сказав їм: «Добре, Я виправлюся. Я більше не буду говорити: «Хто вірує в Мене», але замість цього скажу: «Хто хоч трохи вірить в Мене» або: «Якщо хтось зовсім не вірить в Мене, але вірить, що він гарна людина, то він має життя вічне».

Ні, цього Він не сказав. Навпаки, «Ісус, Сам у Собі знавши це, що учні Його на те ремствують, промовив до них: «Чи оце вас спокушує?» (Ів. 6:61). Тобто замість того, щоб заспокоїти їх, Він тільки роздмухує полум'я. Замість того щоб утримати учнів, щоб вони не розбіглися, Він провокує їх. Він проповідує дедалі більш категорично, оскільки знає: тільки безкомпромісна проповідь приведе до радикального покаяння і відданого слідування за Христом.

Ісус хоче мати не шанувальників, а послідовників, які будуть слухатися лише Його одного, незважаючи на втрати, людей або сили світу цього, навіть якщо буде важко і життя з Христом принесе страждання. Зрозумівши це, натовп розчарувався в Ісусі і розбігся. Ми читаємо у вірші 66: «Із того часу відпали багато хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним».

Істина ніколи себе не продає

Лідер партії, бачачи, як розбігаються його послідовники, спробує якось утримати їх: помянати курс, уповільнити крок, запропонувати якийсь компроміс. Ісус такої спроби не робить. Адже Він не лідер партії, щоб домагатися приязні своїх товаришів. Він – Син Божий, уособлення істини. Він не сказав: «Я знаю істину» або: «Я маю істину». Він сказав: «Я – істина». А істина ніколи не продає себе. Істина не може бути сьогодні такою, а завтра іншою. Вона сьогодні, завтра й завжди однакова. І якщо Ісус один раз сказав, що хоче, щоб ми повністю належали Йому – душею і тілом, то Він не може іншим разом сказати, що буде радий хоча б часточці нашого життя, якщо ми будемо час від часу ходити до церкви. Ну, а якщо нам раптом трапиться «скопити в гречку», або вийде невеличка вимушена брехня, то Він не буде розмінюватися на дрібниці. Головне, що ми вважаємося християнами. А щодо Його слів – їх не потрібно розуміти так буквально.

Ні! Так Ісус ні з ким не сюсюкався. Із чого це ми взяли, що Ісус був недостатньо розумний, щоб висловлюватися ясно? Адже Він сказав: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом». А це доволі ясні слова, дуже навіть однозначні. Він зовсім не дозволяв тобі бути християнином не від щирого серця. Навпаки. Він удоволі різких висловлюваннях засуджував половинчистість: «Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби ти холодний чи гарячий ти був! А що ти теплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплуну тебе з Своїх уст» (Об. 3:15-16). Це дуже різкі слова.

Однак Він не помікшив жодного зі Своїх різких слів. Як не скасував жодної зі Своїх радикальних вимог. Навіть ризикуючи тим, що Його залишать всі Його послідовники, яким не подобалася така різкість. Якщо лідер настільки радикальний, то не дивно, що одного

чудового дня він залишиться сам-самісінький. Так і сталося з Ісусом. Із Ним залишилися тільки Його дванадцять учнів. Але Він не благав їх: «Друзі, залишіться хоч ви зі Мною!». Ні, у той момент, коли всі пішли від Нього, Він повертається до учнів, дивиться їм прямо в очі й запитує: «А ви? Які у вас плани? Чи не хочете й ви покинути Мене?».

Господь не бігає за вами

Він надав Своїм дванадцятьом учням право вибору: залишитися з Ним або піти. І вам Він надає це право. Ісус дійсно Цар. Він – Господь. Він не бігає за вами, як жебрак, не благає: «Будь ласка, будь такий добрий, побудь Моїм послідовником хоч трошки». Не думай, що ти зробиш Ісусові ласку, якщо покаєшся. Все навпаки: це Він робить тобі послугу, пропонує вічне життя.

Подумай, хто ти й в якій ситуації ти опинився! Ти на суді Божому, проти тебе висувается звинувачення. Ти за всією справедливою заслуговуєш на Божу кару, тому що служив Богові недостатньо старанно, не віддав Йому славу, порушив Його заповіді. Тому що ти – грішник.

«Що значить грішник? – скажете ви. – Навіть не знаю, чому це я грішник? Де в моєму житті присутній гріх». Справді ніде? Тоді дозвольте поставити одне-єдине запитання. У Біблії написано: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе».

Ви завжди любите свого ближнього, як самого себе? Ось бачите. Якщо ви маєте хоч іскорку щирості й самопізнання, то повинні визнати, що не виконали цю заповідь. І однієї цієї фрази з Біблії достатньо, щоб довести, що ви – грішник.

Бог придумав план

І хоча ви винні перед Богом, Бог придумав план, щоб позбавити вас покарання. Бог любить вас і тому хоче спасти, а не покарати. Він послав Сина Свого Ісуса Христа, і на хресті Ісус помер замість вас. Він узяв на Себе покарання, яке мали понести ви, – смертну кару, і якщо ви вірите в Ісуса, ви врятовані.

Який іще доказ Божої любові потрібен? Що ще має зробити Бог, щоб довести Свою любов? Хіба є щось більше, ніж зробити Свого Сина Агнцем Божим, який бере на Себе гріх світу?

Якщо ви не хочете в це вірити або не бажаєте визнати і проповідувати цю істину, то можете іти своїм шляхом без Ісуса. І Він не буде тримати вас, так само, як не тримав Своїх учнів. «А ви? Ви теж хочете залишити Мене?». І в такий кризовий момент життя Ісуса Петро відповідає Йому, і з цією відповіддю сходиться сонце: «Відповів Йому Симон Петро: «До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти – Христос, Син Бога Живого!» (Ів. 6:68-69).

Різні люди – різний вибір

Цікаво, що учні, які залишили Ісуса, наводять аргумент: «Його слова занадто різкі та нестерпні». А учні, що залишилися з Ісусом, знаходять у тих самих словах вічне життя: «Ти маєш слова життя вічного». Так по-різному люди чують одні й ті ж самі слова залежно від того, готові вони бути слухняними чи ні. Адже тільки слухняний дізнається, що Ісус говорить правду. І тому Ісус сказав тоді учням і каже сьогодні нам: «Чи не хочете й ви відійти?». Дванадцять учнів не хотіли й не могли піти. Зрозумівши одного разу, що Ісус – Син Божий, людина вже ніколи не зможе піти від Нього.

Петро однозначно усвідомив: життя без Ісуса – не життя. Тому він говорить: «Господи! До кого ми підемо? Ти маєш слова життя вічного». Ісус – сенс життя, масштаб життя, без Нього я – ніщо, без Нього в мене нічого не вийде, без Нього життя неможливе, а майбутнє немислиме. У день, в який я помру, я не буду сам. Ісус буде зі мною.

Слова вічного життя

«Хто вірує в Мене, той має вічне життя... І того воскресну Я останнього дня», – говорить Ісус. Це слова вічного життя.

Без Писання ми не знали б слів вічного життя. У цих словах міститься все Євангеліє. Те, що говорить Ісус, має силу навіки. Якщо ви визнаєте перед Ним свої гріхи, Він скаже: «Прощаються вам гріхи ваші», і ці слова матимуть силу навіки. Це слова вічного життя.

Тео ЛЕМАНН.

СТАНЬМО ТВОРЦЯМИ ІСТОРІЇ!

Роман Корнійко – відомий український громадський діяч, ініціатор соціального проекту допомоги безпритульним дітям, який незабаром перетворився на відоме в Україні і за її межами об'єднання соціальних проектів – Міжнародну благодійну фундацію «Отчий Дім».

А ще він – автор відомого гасла: «Допоможи дитині-сироті, зміни покоління, збудуй майбутнє, стань творцем історії!».

На питання, чому він вирішив зайнятися саме проблемою безпритульних дітей і дітей-сиріт, Роман відповідає: «Я дякую Богові, що Він удостоїв мене честі займатися цією проблемою.

Скажу правду: я не любив дітей.

побожність, допомагаючи сиротам. Не скажу, що полюбив їх відразу. Я намагався, подібно до Йони, уникнути

цього служіння, бо діти вулиці мені не подобалися.

Та якось Господь дозволив мені побувати в нетрях, де живуть безпритульні діти. Одна дитина запросила мене до себе «додому», тобто в холодний брудний підвал, де ночувала. Коли я це побачив, моє серце просто розколося. Того ж вечора, підійшовши до ліжечка своєї дитини, щоб поправити ковдру, я заплакав: а хто поправить ковдру тим дітям і чи є в них ковдра взагалі?

Так замість камяного серця Бог

дав мені плотяне, у ньому з'явилася любов до дітей. Це не я такий добрий, це Бог вибрав мене з-посеред сотень тисяч нести це служіння».

Серед багатьох прикладів допомоги Романа Корнійка дітям деякі торкаються самого серця.

Пропонуємо вашій увазі матеріали про роботу МБФ «Отчий Дім», які підготували Наталя Чеснова та Валентин Опря.

«ОТЧИЙ ДІМ» – ДІЛО БОЖЕ В УКРАЇНІ

За 20 років роботи МБФ «Отчий Дім» 2 685 дітей вулиці отримали допомогу та шанс на нове життя. Понад 700 дітей-сиріт та дітей під загрозою втрати сім'ї отримали допомогу в центрах фундації.

Зокрема: усиновлено 128 дітей; 151 дитину повернено в біологічні родини; 76 дітей передані під опіку; 115 дітей влаштовані в дитячі будинки сімейного типу, прийомні сім'ї тощо; 128 дітей розпочали самостійне життя.

Загалом в Україні створено 24 центри МБФ «Отчий Дім». 2016 року розпочали роботу Центр допомоги матері та дитини та Молодіжний центр «Крок до незалежності».

Молодіжний центр «Крок до незалежності»

Необхідність підготовки дітей-сиріт до самостійного життя зумовлена складнощами адаптації до навколишнього світу через індивідуальні особливості дитини, яка зазнала численних втрат, має низький рівень соціальної компетентності та не має підтримки близького оточення.

У Центрі молоді люди опановують практичне оволодіння життєвими та соціальними навичками, отримують допомогу при вирішенні питань щодо навчання, а також працевлаштування.

«Ми допомагаємо їм побудувати місточок у самостійне життя, навчаємо долати повсякденні життєві труднощі та проблеми, але не перебираємо на себе їх вирішення», – кажуть працівники Центру.

Не менш важливий напрямок роботи – підтримка випускників за межами «Отчого Дому».

Програма гуманітарної допомоги «Людя з любов'ю»

Програма передбачає підтримку сімей, які опинилися в складних життєвих обставинах; надає своєчасну допомогу у час скрути; попереджає конфлікти, вилучення дітей із сім'ї, викликає довіру і дає можливість ефективно послужити сім'ям та зберегти їх від краху.

До надання допомоги залучені не тільки співробітники, але й старші вихованці центрів та випускники.

Це допомагає виховувати соціальну відповідальність, піднімає їх самооцінку, виховує почуття милосердя і готовності прийти на допомогу.

Центр соціальної опіки дитини

У Центрі створено безпечні та комфортні

умови для проживання та розвитку дітей, вилучених з біологічних сімей. Тут докладають всіх зусиль, щоб допомогти дитині повернутися до рідної – реабілітованої – сім'ї, а якщо це неможливо – допомагають їй знайти нову сім'ю.

Бідність, низький освітній рівень батьків, нехтування потребами дитини, домашнє насильство, вживання алкоголю, безробіття – це основні характеристики сімей, де діти опиняються під ризиком втрати батьківського піклування.

Посли «Отчого Дому»

Програма передбачає підтримку контактів з дітьми, всиновленими у різні країни світу; надає допомогу в адаптації, самоідентифікації, пошуку свого покликання; допомагає зберігати національну ідентичність тощо.

Молодь з числа усиновлених дітей об'єднала свої зусилля, щоб допомагати дітям-сиротам в Україні. Їх життєвий досвід допомагає всиновленим дітям та батькам-усиновителям подолати проблеми взаємин та створити міцну люблячу сім'ю, де діти допомагають дітям, а батьки – батькам.

Скарбничка добрих справ

Проект покликаний підіймати хвилю добрих справ. Його ініціатори – випускники «Отчого Дому». Для того, щоб зробити добру справу, не обов'язково мати великі статки. Достатньо лише передивитися власні речі, якими вже не користуємося, але вони в хорошому стані і їх шкода викинути. Водночас ці речі можуть комусь дуже пригодитися.

Скарбничка – це місце, куди можна принести будь-яку річ і тим самим конвертувати речі у добрі справи – такі, як допомога дітям,

лікування онко-хворих тощо.

День молитви за дітей-сиріт

Напрямки молитви:

- єднання християн різних конфесій навколо вирішення проблем сирітства в Україні;
- мотивація до практичного служіння дітям-сиротам;
- донесення до суспільства текстів Святого Письма про відповідальність і важливість участі кожного в служінні дітям-сиротам;
- підбадьорення дітей-сиріт надією на усиновлення;
- заохочення до усиновлення;
- благословення тих, хто вже всиновив дитину.

Освітній проект «Джерело»

Більш ніж 20-річний досвід роботи з дітьми, які опинилися у складних життєвих обставинах та були вилучені з сімей в зв'язку із загрозою їх життю та здоров'ю, свідчить про системну проблему – педагогічну занедбаність і, як наслідок, низький освітній рівень більшості таких дітей.

Після влаштування у реабілітаційні центри діти починають регулярно відвідувати місцеві школи, але не можуть вчитися на рівні однолітків.

Ця ситуація має численні негативні наслідки, серед яких – занижена самооцінка дітей, втрата інтересу та мотивації до навчання, конфлікти. Ціль проекту – допомогти вирішувати ці проблеми.

Програма з розвитку та популяризації усиновлення

церков і віруючих людей, – за зцілення Марічки.

Боже чудо відбулося! На четвертий день молитви дівчина відчувала кінчики пальців ніг, а ще через два тижні змогла ходити. Щоправда, хода її нагадувала ходу «кривенької качечки».

І хоча їй було боляче ходити, кожен крок давався з великим зусиллям, дівчина однією з перших прийшла на майдан Незалежності під час революції Гідності і роздавала там їжу.

Коли розпочалася війна на Сході України, Марічка пішла на фронт добровольцем і служила санітаркою, витягуючи з-під обстрілів поранених

бійців. На її рахунок – більше 20 врятованих життів. Одного разу вона витягувала пораненого бійця з вагою 95 кг (при своїх 46 кг ваги) з такої зони, куди навіть висунутися ніхто не наважувався!

Сьогодні дівчина працює в «Отчому Домі» – вихователкою в дитсадочку та в «Скарбничці добрих справ». Її люблять і поважають дорослі і діти. Проте останнім часом стан її здоров'я погіршився. Потрібна термінова операція, оскільки виник ризик втрати можливості ходити.

На операцію необхідно зібрати 18,5 тис. доларів США. Ви теж можете долучитися до цієї доброї справи, надіславши допомогу із позначкою: «Для Марії Закревської».

БО «МБФ «Отчий Дім», р/р 26003285418001 в КРУ КБ «Приватбанк», МФО 321842, ЄДРПОУ 21692634.

Боже чудо в дії

Марія Закревська народилася у 1989 р. Зростала в неблагополучній родині. Від мами отримала травму хребта. У шість років втекла з дому, спасаючись від асоціальної поведінки мами, яка зловживала алкоголем, і чотири роки прожила на вулиці.

Дівчина вміла за себе постояти завдяки бойовому характеру, який підкувала в жорстких умовах вулиці: потрібно було ховатися від холоду, шукати їжу, захищатися від злих людей. Її побоювалися навіть хлопчачки.

У 10-річному віці вона познайомилася з волонтерами вуличного служіння «Отчого Дому». Вчилася довіряти дорослим, адже їй була відома зрада близьких людей, вона знала, що таке – бути неприйнятою. Проте волонтери через любов, прийняття та повагу завоювали увагу дівчинки.

Медичне обстеження виявило у Марічки викривлення хребта і грудної клітини. Лікарі попередили, що якщо впродовж кількох місяців не буде зроблено операцію, то вона не виживе, тому що деформація настільки велика, що серцю і легеням нікуди рости. Під час операції випадково пошкодили спинний мозок, і

тіло нижче пояса було паралізоване.

Лікарі всіляко намагалися виправити ситуацію, але врешті-решт констатували, що дівчина буде лежачою до кінця життя, якщо не станеся Божого чуда. Тоді працівники «Отчого Дому» ініціювали молитву з постом, до якої долучилися багато

ВІРУЮ

НАТХНЕННИК ПРОБУДЖЕННЯ

Чарльз Градісон Фінней народився в невеличкому містечку Воррені у штаті Коннектикут, США, 29 серпня 1772 року в родині фермера. Сім'я Чарльза була невіруючою, і хлопчик ніколи не молився, не читав Біблію і навіть не чув про Христа.

Хлопчик старанно навчався у школі і в 16 років став приватним вчителем. Він познайомився з хорошими музикантами і зацікавився музикою так, що невдовзі став відомим музикантом.

Близьке знайомство з християнством та його послідовниками чекало на Чарльза у містечку Воррен, де він прожив перші два роки свого життя. У 20 років він вступив до академії і став юристом. А через два роки зумів відкрити юридичну контору.

Якось контору Фіннея відвідав пастор пресвітеріанської церкви і запросив його на служіння, а потім запропонував керувати хором.

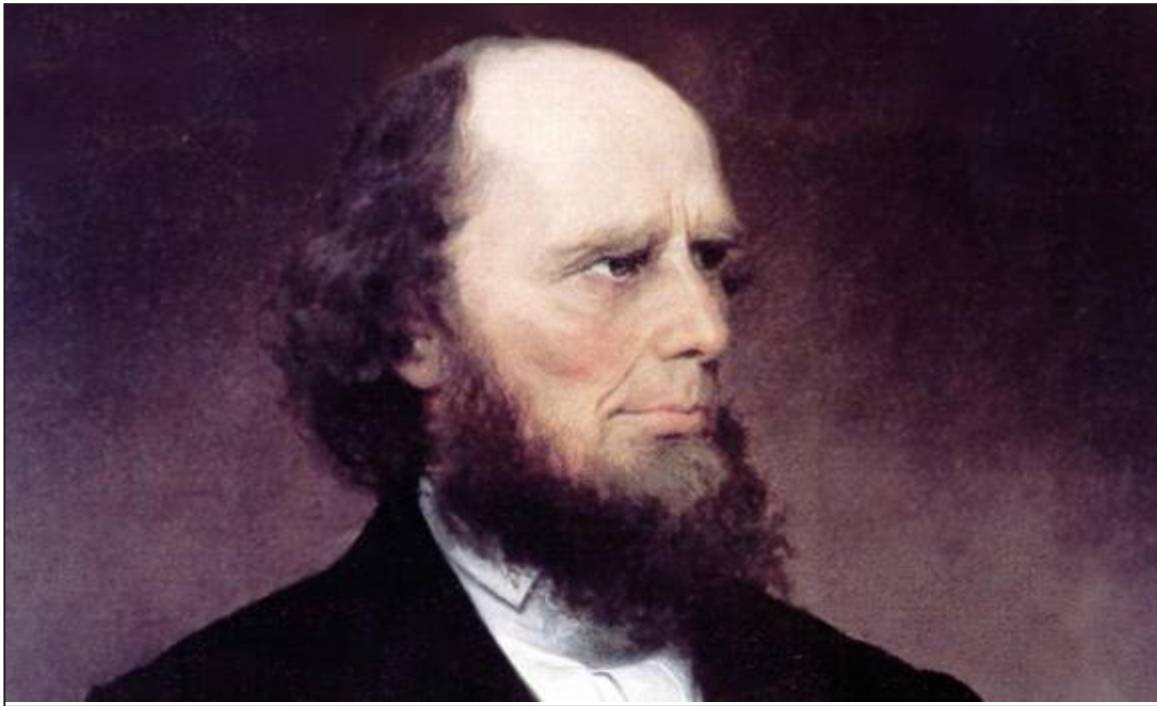
Саме тоді Чарльз вперше купив і прочитав Біблію. До цього його спонукали книги з юриспруденції, в яких були часті посилання на біблійні закони. Здавалося, чим більше він читав Біблію, тим більше йому хотілося її читати.

Чарльз зрозумів, що коли помре, не потрапить на небо. Але йому було дуже важко повірити в те, що він чув про Господа.

Та все ж одного вечора він схилив коліна і сказав: «Господи, я обіцяю, що віддам Тобі своє серце». Проте все ще відкладав своє покаєння. Читаючи Біблію, Чарльз зрозумів, що його серце наповнене гордістю.

І якось у своєму кабінеті він почув голос: «Ти ж обіцяв своє серце віддати Богові. Чи ти хочеш заслужити спасіння ділами?». Фінней задумався. Так, дійсно, він намагався досягнути небес своїми добрими ділами, тоді як Ісус Христос віддав Своє життя на Голготі і за нього, Чарльза Фіннея.

Наступного дня замість того, щоб іти в контору, Чарльз пішов до лісу, щоб помолитися. Та навіть в лісі йому було важко молитися. Як тільки чулося шелестіння листя, Чарльзу здавалося, що хтось йде, і він перестав молитися. І враз молодий чоловік

усвідомив, що він більше турбується про те, щоб його ніхто не помітив, аніж про те, щоб Святий Бог простив йому гріхи. Чарльз Фінней знову впав на коліна, від широкого серця звернувшись до Бога. І за мить його серце наповнилося спокоєм. Бог простив йому. Того дня він зустрівся з Богом, Який повністю змінив його життя.

Наступного ранку Фінней розповів своєму колезі по роботі про те, що сталося в його житті і що для нього зробив Христос. Колега був настільки здивований, що вийшов з кабінету, але через два чи три дні також визнав Христа за свого Спасителя.

Згодом Чарльз згадав, що кілька місяців тому дав Богові обіцянку проповідувати Євангеліє. І хоча він був хорошим юристом, інтерес до юриспруденції зник. Фінней почав розповідати про Христа різним людям, і багато з них повернулися до Бога. А через деякий час він вирішив відвідати своїх батьків і поговорити з ними про Господа.

За кілька днів він привів до Бога всю сім'ю. Чарльз говорив про вічне спасіння також із багатьма людьми у тому містечку. Бог благословив це свідчення, і невдовзі в місцевій церкві почалося пробудження.

Друзі Фіннея побачили, що Бог вживає його для спасіння інших людей, і вирішили послати його в біблійну школу, але Чарльз відмовився.

Він попросив свого пастора Джорджа Гейла допомогти йому вивчати Писання.

Багато в чому йому допомагали знання, здобуті в юридичній академії. Одному з найважливіших принципів для проповіді його навчив член Верховного суду США. «Чарлі, – говорив він, – ти будеш вигравати судові процеси, якщо представлятимеш справу просто. Ніколи не читай справи в суді. Текст вивчи докладно, але в суді представляй справу просто».

Фінней знав, що так можна досягти успіху в юридичній справі, тому вирішив так само й проповідувати. Він завжди говорив просто і прямо.

Якось Чарльз проповідував у невеличкому селищі, намагаючись пояснити людям, чому вони повинні стати християнами. Наприкінці він закликав людей до покаєння і попросив встати тих, хто готовий прийняти Ісуса. Коли ніхто не встав, він сформулював заклик по-іншому. Він попросив тих, хто не хоче прийняти Христа, сидіти, решту – встати. Присутні роздратовано дивилися один на одного, але ніхто з місця так і не встав. Тоді Фінней сказав: «Ви зробили свій вибір. Ви не прийняли Христа і Його Євангеліє».

Люди настільки розсердилися, що покинули зібрання. «Мені вас шкода, – сказав Фінней. – Якщо Господь допоможе, я проповідуватиму вам

завтра ввечері».

Увесь наступний день він провів у молитві, а ввечері виявилось, що зал переповнений. Того вечора не співали, не робили оголошень, була тільки проповідь. Чарльз бачив, що Бог говорить до людей, торкається їхніх сердець, але замість того, щоб закликати до покаєння, він закінчив зібрання. До пізньої ночі люди підходили до Чарльза і просили помолитися за них.

Люди отримували спасіння, і Господь благословляв служіння Фіннея. Скрізь, де б він не проповідував, починалося справжнє пробудження. Він проповідував просто і стримано, так, як навчився говорити, коли був юристом. І Дух Святий викривав гріхи людей через ці слова.

Одного разу він зайшов на фабрику і розпочав розмову з молододо жінкою, яка там працювала. Через кілька секунд вона ридала, визнаючи свої гріхи перед Богом. Потім робітники один за одним почали підходити до Фіннея і запитувати, як можна отримати спасіння. Коли власник фабрики побачив, що відбувається, сказав: «Зупиніть верстати. Спасіння наших душ набагато важливіше, ніж робота». Всі верстати зупинили, а працівників зібрали в залі, щоб вони могли послухати проповідь Фіннея. Протягом кількох днів майже всі працівники цієї фабрики повернулися до

Господа і отримали спасіння.

Фінней мав також нагоду проповідувати лісорубам, які працювали в тій місцевості, і вони визнали Христа як свого Спасителя. Повернувшись додому, ті лісоруби розповіли своїм сім'ям і друзям, що зробив для них Христос. Там не було ні шкіл, ні церков, але лісоруби свідчили всім, хто жив у їхній місцевості. Через два роки Чарльз Фінней провів служіння неподалік від того селища, де жили лісоруби. Вони прийшли до нього і попросили знайти пастора для церкви. Виявилось, що близько п'яти тисяч людей повернулися до Бога після того, як вони почули його проповідь.

Духовна кар'єра Фіннея досягла апогею 9 березня 1831 року, коли він закінчив зібрання в Третій пресвітеріанській церкві в Рочестері (штат Нью-Йорк). Зібрання проводилися протягом пів року. Завдяки його проповідям місто дивним чином змінилось. До Христа повернулися сто тисяч людей, серед яких було багато високопоставлених громадян міста: банкірів, юристів, лікарів, суддів. У Рочестері зачиняли магазини, бо всі поспішали на служіння, щоб послухати проповіді Фіннея. Таверни втратили своїх постійних відвідувачів, театр опустів, а рівень злочинності скоротився на дві третини, тому протягом наступних двох років міська в'язниця була майже порожня.

Зібрання в Рочестері названі «найбільшою кампанією пробудження у світі», а 1831 рік ввійшов в історію Америки як грандіозний рік духовного оновлення.

За свідченнями сучасників, за все своє життя Фінней повернув до Господа не менше 500 тисяч людей. Його високий зріст, спостережливі очі, орлиний ніс і сильний голос привертати багатьох. В його проповідях відчувалася логіка юриста, тому що він представляв справу Христа так, наче намагався захистити Його перед судом присяжних. Він захоплював своїх слухачів. У зібранні, здається, можна було відчутися запах диму, коли він говорив про пекло, а говорив про нього він часто.

Його новаторські методи проклали дорогу багатьом євангелістам. Теолог Л. Бехер відгукуються про його служіння як про «найбільше релігійне пробудження за такий короткий час!».

Християнку з фінського парламенту судять за цитування Біблії

У Фінляндії поліція порушила кримінальну справу за цитування біблійних віршів. Здавалося б, така абсурдна ситуація не може статися в державі, що декларує свободу віросповідання. Однак це факт, і це може стати небезпечним прецедентом у майбутньому.

Паіві Расанен, депутат парламенту Фінляндії, яка очолює Християнсько-демократичну партію, перебуває під слідством за здійснення так званого «злочину ненависті» після того, як опублікувала вірші з Біблії

в контексті критики підтримки ЛГБТ місцевою лютеранською церквою.

Почалося все із зауваження з приводу офіційної участі Лютеранської Церкви Фінляндії в Гельсінському ЛГБТ-параді в червні ц. р. Жінка опублікувала в твітері фото тексту з Послання ап. Павла до римлян 1:24-27, де одностатеві відносини названі ганебними.

«Як християнка, я була неприємно

вражена тим, що Церква підписалася як партнер на участь в так званому «параді гордості». Адже вчення Церкви має відповідати Божому Слову. Як Церква може брати участь в події, де сором і гріх – це тема гордості?» – прокоментувала жінка цю ситуацію.

У результаті її можуть засудити за порушення ст. 10 кримінального кодексу Фінляндії про «етнічну агітацію». За цей злочин передбачено штраф або позбавлення свободи на термін до двох років.

«Незалежно від результатів кримінального розслідування я буду використовувати свободу релігії, гарантовану конституцією і Конвенцією прав людини, і показувати вчення Святого Письма. І закликаю інших робити це», – заявила Паіві Расанен.

Геями не народжуються, ними стають

Американські та європейські вчені провели масштабне дослідження, повністю спростувавши міф про те, що одностатева сексуальність генетично запрограмована. У дослідженні були задіяні сотні тисяч осіб.

Коли дослідники об'єднали всі варіанти, з'ясувалося, що генетика може пояснити від 8 до 25 відсотків не гетеросексуальної поведінки. Решта – це вплив довкілля, який може варіюватися від впливу гормонів в лоні матері до соціальних впливів в подальшому житті.

Однак п'ять ДНК-маркерів, які вони виявили, пояснили менше одного відсотка такої поведінки, як і інший аналіз, який включав більшу кількість маркерів з меншими ефектами. Як і в випадку з іншими поведінковими рисами – такими, як індивідуальність, не існує єдиного «гена гея», пояснює член команди дослідників Андреа Ганна.

БІЛЬШІСТЬ ПІДЛІТКІВ У США ВВАЖАЮТЬ ПУБЛІЧНИЙ ВИЯВ ВІРИ ПРИРОДНИМ

Недавнє соціологічне опитування у США показало, що переважна більшість американських підлітків вважає публічний вияв своєї віри в державних школах природним.

Більше 1800 підлітків віком від 13 до 17 років взяли участь в опитуванні великого дослідницького центру Pew Research Center. 67 відсотків підтвердили, що беруть участь в релігійних заходах (молитва, читання Біблії) у своїх школах.

В опитуванні брали участь віруючі і невіруючі підлітки. 39 відсотків євангельських

християн підтвердили, що моляться перед їдою, а 43 відсотки запрошують друзів на молодіжні служіння у своїх церквах.

Натомість підлітки, які не належать до жодної з релігій, менше схильні публічно виражати свої погляди. І відповідно менше обізнані з заходами, які проводять у школах їхні віруючі однолітки.

В дослідницькому центрі припустили, що це викликано тим, що невіруючі підлітки не шукають такого роду заходів і перебувають в іншому соціальному оточенні. І тому навіть напис на футболці, який несе чітке послання для віруючої дитини, для невіруючих дітей залишається звичайним елементом одягу.

ЖИТИ З ПОВАГОЮ

Про повагу в християнстві говорять менше, ніж про любов. Де хто вважає, що це питання етики, інші – що загострення уваги на повазі несе загрозу появи гордості, самолюбства, культу особи, ідопоклонства тощо.

Але чи можлива любов без поваги до того, кого любиш? Відомий англійський поет і драматург Бенджамін Джонсон сказав: «Подібно до того, як любов без поваги недовговічна і непостійна, так і повага без любові холодна і немічна».

Почуття поваги виражається у ввічливості, відповідних правилах поведінки, вдячності, словах, увазі, погляді тощо. Кожна людина хоче, щоб її поважали, і вона також повинна сама поважати себе та інших.

Французький релігійний філософ, письменник і математик Блез Паскаль висловився так: «Ми буваємо щасливі тільки тоді, коли відчуваємо, що нас поважають». Дехто каже, що йому все одно, якої про нього думки. Та в переважній більшості випадків це ознака гордості людини, її зарозумілості і зверхності.

Часто повага до себе – зеркало ставлення до інших людей. «Якщо ви хочете, щоб інші поважали вас, навчіться поважати самого себе», – кажуть відомі філософи, психологи, письменники, науковці.

Однак останнім часом поняття поваги до самого себе спотворене. Деякі люди поважають виховані в собі нахабність, грубість, жорсткість, зверхність, зухвалість, байдужість, які часто допомагають їм здобути певне соціальне становище і матеріальні блага, підміняючи під себе інших людей. І такі люди

нині користуються певним авторитетом. Насправді ж людина покликана поважати себе за наявність справжніх цінностей духовного характеру – самопожертву, доброзичливість, великодушність, лагідність, милосердя, скромність, вірність...

Трапляється, що людина, втрачаючи посаду чи багатство, стає нікому не потрібною, її перестають поважати ті, хто «поважав» раніше. Бо насправді шанували не її, а те, чим вона володіла, – гроші та становище.

Сьогодні здебільшого поважають людей успішних – багатих, впливових, сильних, відомих, тих, які мають владу. І при цьому не враховують шляхи досягнення зазначеного. Це – ознака духовної деградації суспільства та його морального занепаду. З поля зору зникає унікальність та неповторність особистості, яка повинна бути найвищою соціальною цінністю, і її чесноти, багатства внутрішнього світу повинні заслуговувати найбільшого шанування.

Бог закликає нас шанувати когось не тому, що він заслужив, а тому, що це людина – образ і подоба Бога. «Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся...» (1 Петр. 2:17).

А як щодо людей негідних, запитаєте ви. З неповагою ставлячись до гріха, зла, чийхось

неправильних поглядів та вчинків, ми не повинні переступати межу та допускати зневагу особистості – ставитися цинічно, принижувати, бути зухвалими, чинити насилля. Кожному необхідно почуватися особистістю. А як це не просто, коли на нас кричать, ображають, принижують, постійно докоряють, обзивають, словом – зневажають.

Отже, що таке повага до іншого? Бачити його таким, як він є, в його індивідуальності і неповторності, бо так бачить людину Сам Бог. Він з повагою ставить до Свого творіння і чекає такого ж ставлення до Себе.

Більшість можновладців та високопосадовців захоплені надмірною повагою до себе. І не важливо, що вона виходить від лицемірів, блазнів, підлабузників. Вони живуть манією величчя й оточені дешевою «пошаною», яка не варта ламаного гроша. З цього приводу відомий письменник, філософ, український євангельський проповідник Г. Сковорода влучно зауважив: «Краще в одного розумного і добродушного бути в любові і повазі, ніж у тисячі дурнів». Іншими словами, не так важливо, у скількох людей ти в пошані, як те, хто саме шанує тебе.

Бог одного разу докорив ізраїльтянам: «Шанує син батька, а раб – свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан, де страх переді Мною? Говорить Господь Саваот вам, священники, що погорджуєте Моїм Іменням та й кажете: «Чим ми погордили Іменням Твоїм?». На жертвник Мій ви приносите хліб занечиснений і кажете: «Чим Тебе ми зневажили?». Тим, що кажете ви: «Трапеза Господня – вона погорджена!». І коли ви приносите в жертву сілпе, це не зле? І як кульгаве та

хворе приносите, чи ж це не зле? Принеси-но подібне своєму намісникові, чи тебе він вподобає, чи підійме обличчя своє?», промовляє Господь Саваот... і приносите крадене, і кульгаве та хворе, і таку жертву хлібну приносите. Чи буде воно Мені миле з рук ваших? говорить Господь» (Мал. 1:6-13).

«Де пошана і страх переді Мною?». В поєднанні шанування Бога та страху перед Ним виникає те, що ми називаємо благоговінням.

Без поваги в суспільстві, родині, сім'ї, колективі, церкві не може бути гармонії стосунків та належного порядку. Тому Слово Боже навчає, що молодші повинні шанобливо ставитися до старших: «Перед лицем сивизни встань, і вшануй лице старого, і будеш боятися Бога свого. Я – Господь!» (Лев. 19:32); «Старшого не докоряй, але вмовляй, немов батька, а молодших – як братів, старших жінок – немов матріок, молодших – як сестер, зо всякою чистістю. Шануй вдов, удів правдивих» (1 Тим. 5:1-3).

У церкві повинна бути повага до священнослужителя, до тих, хто навчає євангельських істин: «Благаємо ж, браття, ми вас, шануйте тих, що працюють між вами і в вас старшинують у Господі, і навчають вас вони, і в великій любові майте за їхню працю» (1 Сол. 5: 12).

У державі повинна зберігатися повага до влади, до людей, від яких ми залежні: «Усі раби, які під ярмом, нехай уважають панів своїх гідними всякої чести, щоб не зневажалось Боже ім'я та наука» (1 Тим. 6:1); «... царя поважайте» (1 Петр. 1:17).

У сім'ї також повинна панувати атмосфера поваги один до одного: «Шануй батька свого і матір твою, щоб продовжились дні твої на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі» (Вих. 20:12); «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік – голова дружини, як і Христос – Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому. Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе...» (Еф. 5:22-24).

Бог закликає нас до любові з повагою, без поваги любов недосконала і нетривка.

Ігор КРОЩУК.

ПИЛЬНУЙМО, ЯК ДИВИМОСЯ

«А коли Ісус звідти проходив, побачив чоловіка, на ймення Матвія, що сидів на митниці, та й каже йому: «Іди за Мною!». Той устав і пішов услід за Ним» (Мт. 9:9).

Перед цим розповідається, що Ісус, повернувшись з землі Гадаринської, де вигнав демонів із двох біснуватих, зцілив паралізованого чоловіка. І не тільки зцілив, а й сказав, що йому прощаються його гріхи. Дехто з книжників обурився, мовляв, Він зневажає Бога, бо прощати гріхи може тільки Бог. І далі написано, що Ісус їхні думки знав (вірш 4). Тому й стало можливим те, що написано в дев'ятому вірші.

Ісус проходить повз митницю і бачить митника Матвія. Матвія бачили багато людей. Але кого вони бачили? Запроданця, здирищика, негідника, котрий за гроші утискував братів зі свого народу. Іншими словами, людину,

варту лише презирства й осуду.

А кого побачив Ісус? Людину, яка без вагань покине все, почувши поклик Божого Сина: «Іди за Мною!». Людину, яка змучилася від свого способу життя настільки, що покинула все, щойно її покликав Ісус. Людину, серце якої не лише шукало істини, а й було готове прийняти її незалежно від того, яку ціну треба буде заплатити. І врешті-решт, людину, яка стане апостолом і залишить людству одне з чотирьох Євангелій.

Люди бачили митника і грішника, Ісус – майбутнього апостола. Адивилися вони на одного і того ж чоловіка. Люди вірили своїм очам, а Ісус знав думки людини і бачив її серце. І виявляється, що очі нас можуть обманювати. Ми часто даємо оцінку людині, судячи з того, що бачимо. І забуваємо, що можемо помилятися.

Люди думали, як мало кинула бідна вдова до скарбниці храму – тільки дві лепти. Це ж дрібязок, а не жертва. А Ісус, знаючи думки людей, перекреслює все їхнє розуміння:

насправді ця вдова кинула більше за всіх, бо вони кидали з достатку свого, а вона – все, що мала на прожиток (див. Лк. 21:3-4).

Люди віддавали шану книжникам, які «моляться довго напоказ» і постять напоказ, посипаючи голову попелом, а Ісус каже, що «вони тяжче осудження приймуть» (Лк. 20:47).

Прикладів можна навести багато. І про що вони говорять? А про те, що часто ми не вміємо і не можемо правильно оцінити людей. Ми оцінюємо їх, керуючись тим, що бачать наші очі і чують наші вуха, а Бог – за їхніми думками і мотивами, за станом їхніх сердець.

Якщо ми розуміємо свою обмеженість у цій сфері, тоді ми розуміємо, чому Біблія неодноразово закликає нас не бути суддями один для одного, не поспішати судити ближнього, не виносити вердикти і вирокі.

Згадаймо, хоча б Послання брата Господнього апостола Якова: «Не обмовляйте, брати, один одного! Бо хто брата свого обмовляє, той Закона

обмовляє та судить Закона. А коли ти Закона осуджуєш, то ти не виконавець Закона, але Суддя. Один Законодавець і Суддя, що може спасти й погубити. А ти хто такий, що осуджуєш ближнього?» (Як. 4:11-12).

Апостол Павло присвячує цій темі цілий 14-й розділ Послання до римлян. До речі, про Павла. Непримиренний противник християнства, Савл ревно боровся проти нової ересі. Він був присутній при страті Степана, і написано: «Савл похвалював його вбивство». Ніхто не наказував йому просити листа, який давав би йому право ув'язнювати християн у Дамаску. Це, швидше за все, була його власна ініціатива. І ось він, у ревності своїй, дишаючи гризбобою й убивством, поспішає в Дамаск, не здогадуючись, що на цій дорозі його очікує зустріч, яка переверне все його життя так, що зміниться навіть його ім'я.

Усі ми знаємо, що було далі. Але ось що вражає в цій історії – Ісус не картає Павла, не карає за помилки минулого, не засуджує хибність його

поглядів. Він просто промовляє до його серця, а потім кличе його до праці. І Павло із властивим йому запалом взявся проповідувати в синагогах Дамаска, що Ісус – Божий Син.

Як реагують люди? Йому не вірять, його бояться, його уникають – аж Варнаві треба було засвідчити перед апостолами про все, що сталося з ним по дорозі в Дамаск (див. Дії 9).

Виходить, ми можемо засуджувати когось, навіть не підозрюючи, що Бог зовсім інакше, ніж ми, дивиться на цю людину. Ми можемо зверхньо дивитися на людей, які не так вірять в Бога, як ми, навіть не підозрюючи, що вони готові померти за Ім'я Ісуса Христа.

Не поспішаймо давати людям оцінку. Просто любимо їх. А оцінювати усіх, і нас в тому числі, буде Бог. Він – Серцезнавець. Він знає кожну нашу думку. Бачить кожен порух нашого серця. Чує кожне наше прохання. Він знає нас – іноді краще, ніж ми самі.

І це радісна звістка для нас. Пам'ятаймо про це, пильнуймо за собою, дивімося на все навколо через Писання – а суд віддаймо єдиному Судді, Якому належить вся слава, честь і хвала.

КАРТИНА ЖИТТЯ

Якщо життя людини уявити як картину, то на картинах, що зображають життя багатьох віруючих людей, будуть чорні фрагменти – моменти, коли вони переживали депресію, розчарування, відчаї, сум, смуток. Можна сказати, що так буває в житті не кількох, а майже всіх віруючих людей. Чому так стається – відповідей багато. Але мова не про це. Мова про те, як зафарбувати той чорний колір.

Що треба зробити, щоб добре роздивитися картину, яку намалював художник? Відійти на достатню відстань, щоб бачити всю картину, а не якийсь її фрагмент. Так

само і з картиною життя. Щоб побачити її в цілому, треба подивитися на своє життя через Боже Слово, побачити його в повноті, а не один якийсь фрагмент, один день.

І тоді ми розуміємо, що часто не помічаємо Божих благословень, сприймаючи їх як належне, дивімося не на те, що в нас є, а на те, чого нема.

Про що Єлисей запитував у бідної вдови, дітей якої могли забрати в рабство через борг її чоловіка: «Розкажи мені, що є в тебе в домі» (2 Цар. 4:2).

Він не питав, чого в неї нема. Благословення від Бога прийшло в її життя тоді, коли вона усвідомила, що в неї є.

Що маємо ми?

А що є в нас? Слово Боже каже: «Усе, що

потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою» (2 Петр. 1:3).

Ось найкращий рецепт для того, щоб бути задоволеним своїм життям: кожного дня стараймося пізнавати Того, Хто покликав нас славою і чеснотою, і Божа сила подасть нам усе, що необхідне нам у житті. Цю істину варто постійно оновлювати у своєму розумі.

П'ять речей для щастя

Психологи твердять, що щасливим бути просто. Достатньо пам'ятати про п'ять речей. І зауважмо – про всі ці п'ять речей говорить і Слово Боже.

По-перше, необхідно бути вдячними. А в Слові читаємо: «Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18).

По-друге, треба бути оптимістами. Про це ж у Рим. 8:28 написано так: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре».

По-третє, треба вміти радіти успіхам. А Бог закликає нас: «Завжди радійте!» (1 Сол. 5:16).

По-четверте, треба знати свої сильні сторони і використовувати їх. У контексті християнства цю пораду можна висловити наступними словами із Писання: «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всіякої Божої благодаті» (1 Петр. 4:10).

По-п'яте, потрібно робити добрі вчинки. Але хіба нам не відома ця порада? «Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

Бог любить нас. І Він все зробив для того, щоб ми були щасливими. Причина – не в Ньому, а в нас.

Віруючі люди не можуть показуватися перед світом сумними і нещасними – усі свої переживання і біди треба виливати перед Господом, а світові показувати Божу любов, Божу силу і Божі благословення.

Людмила БЕНДУС.

Хай Україна буде садом!

«І взяв Господь Бог людину, і в едемському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала» (1 М. 2:15).

Чи замислювалися ми над тим, яким повітрям дихаємо і на якій землі живемо? Адже багато що в цьому світі залежить від наших вчинків, повсякденних дій і ставлення до природи.

Необхідність у створенні «Червоної книги» – реальний доказ того, що людина – найбільший шкідник не лише для тваринного, а й для рослинного світу.

Людська безвідповідальність – найсерйозніша загроза ХХІ століття,

яка може призвести до зникнення тих чи інших видів тварин і рослин з нашої планети.

Усім відомо, що після того, як Бог створив землю і перших людей, Він насадив рай, тобто садок (1 М. 2:8). І в ньому Господь оселив

Адама та Єву – для того, щоб вони доглядали за всім, що було в ньому (1 М. 2:15). Бог їх запросив у свій сад не як садівників-творців, а як працівників. Часто-густо ми хочемо бути садівниками, а не доглядачами. Такими собі богами, а не людьми.

Але наша роль – роль людини, а не Бога-Творця. Творець Свою роль виконує довершено, і вона нікому не може бути передана.

У сьомому розділі Буття Біблія описує всесвітній потоп, катастрофу, яка охопила колись нашу землю. У зробленому з деревини ковчегу від потопу врятувалося тільки восьмеро людей (1 М. 6:14). Після потопу на землі сталися великі зміни. Людське життя стало менш тривалим. Земля набула нового вигляду. Після потопу вимерло багато видів рослин і тварин, котрі не могли вижити у післяпотопному світі.

Зелені насадження – це не тільки легені планети, завдяки яким дихає все живе на землі. Вони

також відіграють важливу роль біологічного фільтра, який очищає довкілля. Подібно до фільтрувального паперу, вони затримують на собі величезну кількість забруднювачів.

Усе, що дає земля кожної пори року, корисне людині, дає їй їжу та одяг, зміцнює тіло та насичує душу і радує зір. І приємне не тільки людині, а й Богові. Саме з цієї метою все і було створено – щоб ми користувалися ним із мудрістю, для задоволення власних потреб, без зловживань і надмірних посягань (1 М. 1:26-31).

Ми, як доглядачі дорученої нам природи, повинні берегти і захищати її. Якщо кожна людина посадить хоча б одне дерево, то за кілька років усі міста України будуть удвоє зеленішими.

Саме так ми врятуємо мільйони дерев, а вони, у свою чергу, врятують планету і нас усіх від екологічної катастрофи. І ми станемо гідними господарями і доглядачами Божого саду.

Любомир МАТВІЙ.

Тест на право бути Христовим...

«Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене» (Матвія 5:11).

Не секрет, що у світі дуже багато зла. Люди страждають від неправди, жорстоких учинків, жорстоких слів.

Образи, наклепи, злі слова так глибоко ранять душі, що іноді роками, а то й десяти років люди ходять із тягарем на серці.

Часто на зло відповідають ще більшим злом, сподіваючись у такий спосіб угамувати свою образу, втишити біль від несправедливості,

неповаги. Але зло таким чином неможливо перемагати – воно перемагається тільки добром.

Люди, яких торкнулася Божо благодать, сповнюються любов'ю Божою і отримують спроможність відповідати добром на зло. Християни, Церква Божо – це люди, здатні підніматись над злом і творити милосердя навіть тим, хто робить їм зло.

Творячи добро всім людям,

роблячи праведні вчинки, діти Божі, часто бачать ворожість від тих, кого люблять, кому бажають і чинять усяке добро. Здається, це ненормально, але Бог застерігає, що у житті християн таке неминує. Так чинили щодо Ісуса Христа, так чинили з пророками Божими, так чинитимуть і з Його послідовниками.

Та Господь також говорить, що коли це стається в нашому житті

через вірність Ісусові Христу, ми повинні радіти, а не сумувати. Нагорода наша тоді буде велика, і ми стаємо в один ряд із пророками Божими.

Ще написано: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, – будуть переслідувані. А люди злі та дурисвіті матимуть успіх у зломі, зводячи й зведені бувши» (2 Тимофія 3:12-13).

Це тест, який час від часу доведеться проходити всім нам.

Народження від Бога

Ісус відповів: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів. 3:5).

Християни з різних конфесій багато часу і зусиль витрачають на те,

щоб довести, що саме їхні літургія, обряди, дари – визначальні і належать до справжнього християнства, саме той спосіб служби, який вони практикують, – єдино правильний і найбільше задовольняє Бога.

Ці дискусії видаються дуже щирими. Люди докладають багато зусиль, щоб дотримуватись тих чи інших правил, традицій, форм богослужіння, будучи впевненими, що цим догоджають Богові. Але християнство не визначається зазначеним вище. Християнин – це людина, у якій живе Сам Бог, керуючи усім її життям.

Тому Христос так категорично сказав Никодимові: якщо не народишся

згори, не побачиш Божого Царства.

Можливо, ми вже звикли до деяких біблійних фраз, але якщо замислитись над тим, що безкінечний Бог може жити в людині у всій Своїй величч, стає зрозумілим, що спасіння, християнство – це не якісь правила життя, а велика таємниця: Бог з'єднався з людиною: «А хто з Господом злучається, стає одним духом із Ним» (1 Кор. 6:17).

Як це можливе: Творець з'єднується із творінням?

Але якщо Христос не живе в нас, то ми – просто релігійні люди, а не діти Божі: «... Що їм Бог захотів показати, яке багатство слави цієї таємниці між поганями, а вона – Христос у вас, надія слави!» (Кол. 1:27).

І справді, народження згори – це таємниця, адже Бог з'єднується з людиною в одне ціле. Навіть думати про це хочеться пошепки...

Думаймо про це разом і разом дивуймося неосяжній силі та доброті Бога, Який робить таке чудо...

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

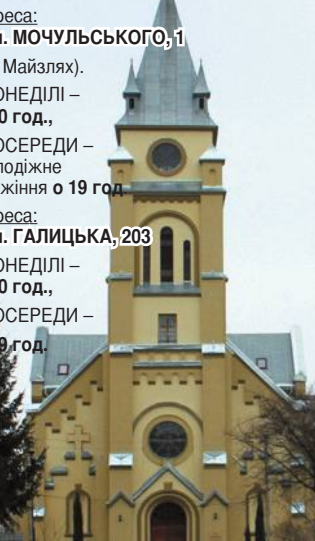
На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні Істини».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

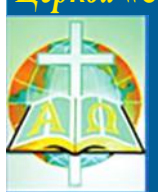

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

ul. Jesenínova 77, Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 <Metro> Alto del Arenal,
C-2, C-7 <Renfe> El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

УВАГА: РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА-2020!

Умови передплати не змінюються:

**один примірник – 250 грн. за рік;
20 примірників – 1200 грн. за рік;
40 примірників – 1500 грн. за рік;
100 примірників – 2000 грн. за рік.**

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:
**26001052535352 в АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 14360570 (з
обов'язковою приміткою «Добровільні
пожертвування на газету "Вірую»)**

або поштовим переказом на адресу:
**Карпюк Олег Ярославович,
місія милосердя «Добрий
самарянин», вул. Мочульського,
1, Івано-Франківськ, 76002 (з
обов'язковою приміткою «Добровільні
пожертвування на газету «Вірую»).**

Наші газети можна отримувати на «Новій пошті» за умови замовлення від 500 примірників.

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький») (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ
Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30. ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР – 19 год. тел. +39 (328)271-50-33.

ВІРУЮ

№ 11 (250)
листопад 2019 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.